

POSTANOWIENIE

14 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

na posiedzeniu niejawnym 14 maja 2025 r. w Warszawie

w sprawie A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości w G.

przy udziale Syndyka masy upadłości A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. W.R.,

w przedmiocie wniosku syndyka o przyznanie ostatecznego wynagrodzenia

na skutek przedstawienia przez Sąd Okręgowy w Gdańsku

postanowieniem z 6 sierpnia 2024 r., XII Gz 380/23,

zagadnienia prawnego:

1. czy w przypadku postępowania upadłościowego toczącego się od 12 września 2000r. pod rządami Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 24 października 1934r. - Prawo upadłościowe (Dz. U. z 1991, Nr 118, poz.512 ze zm.) w celu określenia ostatecznej wysokości wynagrodzenia syndyka stosownie do art.122 i art. 123 § 1, § 2 i § 4 Prawa upadłościowego w przypadku gdy suma wypłaconych syndykowi zaliczek przekracza znacznie kwotę należnego wynagrodzenia obliczonego stosownie do Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia syndyka upadłości i zarządcy odrębnego majątku z dnia 16 kwietnia 1998r. (Dz. U. Nr 55, poz.358) z powodu istotnego zmniejszenia się wartości masy upadłości wskutek czynności prawnych upadłego i osób trzecich dokonanych z pokrzywdzeniem wierzycieli syndyk jest obowiązany do zwrotu do masy upadłości kwoty zaliczki przekraczającej wysokość wynagrodzenia obliczonego zgodnie z § 1 ust.1 i 2 oraz § 3 ust. 1 Rozporządzenia ?

2. czy z uwagi na fakt, iż zgodnie z przepisem § 1 ust.2 i § 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia syndyka upadłości i zarządcy odrębnego majątku z dnia 16 kwietnia 1998r. (Dz. U. Nr 55, poz.358) wynagrodzenia syndyka obliczane jest jako wielokrotność

prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej, wobec nieistnienia już tego wskaźnika podstawę do obliczenia należnego wynagrodzenia syndyka może stanowić prognozowane przeciętne miesięczne wynagrodzenie wskazywane w Obwieszczeniu Ministra Rodziny i Polityki Społecznej z 13 października 2022r. w sprawie kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe w roku 2023 oraz przyjętej do jej ustalenia kwoty prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia (M.P. 2022, poz.1014) ?

odmawia podjęcia uchwały.

Marta Romańska Grzegorz Misiurek Dariusz Zawistowski
(R.N.)

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 11 sierpnia 2023 r. Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku oddalił wniosek Syndyka A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. z 26 stycznia 2021 r. o umorzenie postępowania upadłościowego tej spółki. Sąd Okręgowy wyjaśnił, że kwestia ostatecznego wynagrodzenia syndyka nie jest prawomocnie rozstrzygnięta, a gdyby wynagrodzenie to zostało ustalone na kwotę niższą niż pobrane przez syndyka zaliczki, to w majątku masy upadłości powstanie roszczenie o zwrot ich części. Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy powołał art. 218 § 1 pkt 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 24 października 1934 r. - Prawo upadłościowe (Dz.U. z 1991, nr 118, poz. 512 ze zm.; dalej - pr. up. z 1934 r.).

W zażaleniu na postanowienie Sądu Rejonowego z 11 sierpnia 2023 r. syndyk, zarzucił, że zostało ono wydane z naruszeniem art. 218 § 1 pkt 1 pr. up. z 1934 r. przez pominięcie istniejących od początku 2021 r. ustawowych przesłanek obligatoryjnego umorzenia postępowania. Nie istnieje bowiem jakikolwiek majątek wystarczający na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego. Syndyk wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i umorzenie postępowania upadłościowego.

Postanowieniem z 11 sierpnia 2023 r. Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ

w Gdańsku określił dodatkową ostateczną wysokość wynagrodzenia W.R. - syndyka w postępowaniu upadłościowym A. sp. z o.o. w G. na kwotę 101.574,50 zł brutto, zaliczając na poczet przyznanego wynagrodzenia odpowiadającą mu kwotę zaliczki przyznaną postanowieniem z 16 stycznia 2008 r. (pkt 1) oraz oddalił wniosek syndyka w pozostałym zakresie (pkt 2).

Sąd Rejonowy uznał, że czas trwania postępowania upadłościowego, stopień trudności w dochodzeniu należności masy od osób trzecich, duży nakład pracy syndyka, stopień zaspokojenia wierzycieli i wartość masy upadłości uzasadniają określenie ostatecznego wynagrodzenia syndyka w wysokości 50-krotności prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia na rok 2023, tj. maksymalnej przewidzianej przepisami. Postępowanie upadłościowe z przyczyn niezależnych od syndyka trwa bowiem od 2000 r. Syndyk podjął działania zmierzające do uzyskania do masy upadłości składników, które zostały zbyte przez spółkę przed ogłoszeniem upadłości. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z 23 grudnia 2002 r., IX GC 2211/00, dwie umowy sprzedaży nieruchomości zawarte przez upadłego 1 października 1999 r. zostały uznane za bezskuteczne w stosunku do masy upadłości. Dłużnik masy upadłości sprzedał udziały w prawie do nieruchomości, którego dotyczyło orzeczenie Sądu Okręgowego, co spowodowało trudności w realizacji uprawnienia wynikającego z tego orzeczenia. Umową z 7 maja 2020 r. prawo wynikające z prawomocnego wyroku zostało za zgodą rady wierzycieli zbyte przez syndyka, a do masy upadłości wpłynęły środki z tego tytułu. Uprawnienie do zaspokojenia się z przedmiotu czynności fraudacyjnych dłużnika nie wchodzi już zatem do masy upadłości. Syndyk, zobowiązany do tego przez Sąd, złożył sprawozdanie ostateczne po zakończeniu likwidacji masy upadłości, obejmujące również kwotę uzyskaną ze sprzedaży prawa do zaspokojenia z przedmiotu czynności fraudacyjnych. Sąd Rejonowy zakwestionował pogląd syndyka, że prawo mające źródło w orzeczeniu Sądu Okręgowego w Gdańsku z 23 grudnia 2002 r., IX GC 2211/00, jako niezbywalne nie mogło zostać skutecznie zbyte i nadal znajduje się w masie upadłości. Uprawnienie do zaskarżenia

czynności fraudacyjnej, jako ściśle związane z wierzytelnością, nie funkcjonuje autonomicznie w obrocie, zgodnie z art. 509 § 2 k.c. przechodzi z mocy prawa wraz z wierzytelnością na jej nabywcę. Syndyk mógł bowiem domagać się od osoby trzeciej uiszczenia do masy upadłości równowartości nieruchomości zbytych przez dłużnika zaskarżonymi czynnościami, a wraz z uprawnieniem wynikającym z wyroku uwzględniającego skargę pauliańską przeniósł na nabywcę wierzytelność, do której zaspokojenia zmierzała skarga.

Sąd Rejonowy nie podzielił zarzutu syndyka, że przyznanie mu wynagrodzenia w kwocie niższej niż pobrane zaliczki nie znajduje podstawy prawnej. Stwierdził, że pobrane zaliczki mają charakter tymczasowy i ich wysokość nie wiąże sądu przy ustalaniu wynagrodzenia ostatecznego nawet jeśli prawo upadłościowe z 1934 r. nie przewiduje procedury zwrotu pobranych zaliczek. Jeżeli zatem zaistnieje konieczność zwrotu przez syndyka części pobranych zaliczek przewyższających prawomocnie przyznane wynagrodzenie ostateczne, to nastąpi to według przepisów kodeksu cywilnego (art. 410 i n.), a roszczenie o zwrot zaliczek stanie się składnikiem masy upadłości.

Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy powołał art. 122 i 123 pr. up. z 1934 r. w zw. z § 3 i § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 16 kwietnia 1998 r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia syndyka masy upadłości i zarządcy odrębnego majątku (Dz. U. Nr 55, poz. 358; dalej - rozporządzenie z 16 kwietnia 1998 r.).

W zażaleniu na postanowienie z 11 sierpnia 2023 r. syndyk zarzucił, że zostało ono wydane z naruszeniem art. 122 § 2 pr. up. z 1934 r. przez przyjęcie, że wynagrodzenie w łącznej kwocie 423.035 zł brutto z tytułu pełnienia przez 23 lata funkcji syndyka jest stosowne do zakresu i trudności czynności wykonywanych przez niego w toku postępowania, podczas określenia wynagrodzenia na kwotę zaliczek przyznanych mu na poczet wynagrodzenia wypełniłoby dyspozycję powołanego przepisu; - art. 123 § 4 pr. up. z 1934 r. przez przyjęcie, że fundusz masy upadłości to wyłącznie środki pieniężne pochodzące z likwidacji majątku

masy upadłości, podczas gdy fundusz masy tworzą również prawa pozyskane w toku postępowania - prawa z wygranego procesu pauliańskiego i z procesu o wydanie nieruchomości bezskutecznie zbytych przez upadłego; - art. 20 § 1 i art. 112 pr. up. z 1934 r. przez pominięcie wartości praw wchodzących w skład masy upadłości, czyli prawa z wygranego procesu pauliańskiego i z wygranego procesu o wydanie nieruchomości bezskutecznie zbytych przez upadłego; - § 3 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z 16 kwietnia 1998 r. przez błędne obliczenie wartości majątku masy na skutek pominięcia wartości prawa wynikającego z wygranego procesu pauliańskiego oraz prawa z wygranego procesu o wydanie nieruchomości bezskutecznie zbytych przez upadłego; - art. 509 k.c. przez przyjęcie, że prawo wynikające z wyroku wdanego na podstawie art. 527 k.c. stanowi wierzytelność i może być samodzielnym przedmiotem obrotu prawnego; - § 3 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia z 16 kwietnia 1998 r. przez nieuwzględnienie przy określaniu wynagrodzenia syndyka wypłaconych zaliczek, skutkiem czego ostateczna wysokość wynagrodzenia syndyka po 23 latach sprawowania funkcji nie została określona; - § 3 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia z 16 kwietnia 1998 r. przez pominięcie „innych szczególnych okoliczności postępowania, w tym postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku z 23 lutego 2022 r., XII Gz 1/22, oraz powoływanych przez syndyka okoliczności, w jakich prowadzone jest postępowanie, a dotyczących działań upadłego oraz osób z nim powiązanych.

Syndyk wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i określenie dodatkowej ostatecznej wysokości jego wynagrodzenia na kwotę 947.339,50 zł brutto, która to kwota, wraz z prawomocnie przyznanym wynagrodzeniem w kwocie 321.460,50 zł brutto, odpowiada sumie zaliczek brutto wypłaconych syndykowi na poczet wynagrodzenia w 2007 r. i 2008 r. oraz o łączne rozpoznanie zażalenia z zażaleniem na postanowienie Sądu Rejonowego z 11 sierpnia 2023 r. w przedmiocie wniosku o umorzenie postępowania upadłościowego.

Upadły wniósł o oddalenie zażalenia w całości.

Postanowieniem z 6 sierpnia 2024 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia przytoczone w sentencji zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości.

Sąd Okręgowy podał, że jego wątpliwości dotyczą określenia ostatecznej wysokości wynagrodzenia syndyka stosownie do art. 122 i art. 123 § 1, 2, 3 i 4 pr. up. z 1934 r. w sytuacji, gdy suma wypłaconych syndykowi zaliczek przekracza znacznie kwotę należnego wynagrodzenia obliczonego stosownie do rozporządzenia z 16 kwietnia 1998 r. z powodu istotnego zmniejszenia się wartości masy upadłości wskutek czynności prawnych upadłego i osób trzecich dokonanych z pokrzywdzeniem wierzycieli. Wymaga wyjaśnienia, czy syndyk obowiązany jest do zwrotu do masy upadłości kwoty zaliczki przekraczającej wysokość wynagrodzenia obliczonego zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia z 16 kwietnia 1998 r.

Sąd Okręgowy stwierdził, że brak jest jednoznacznego i wyraźnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które by objaśniało przedstawione zagadnienie. W niniejszej sprawie syndyk na podstawie kopii szacunkowych dokumentów, oszacował majątek masy upadłości na kwotę 46.000.000 zł, na którą składały się m.in. środki na rachunku bieżącym w wysokości 38.000 zł, kwota 1.000.000 zł uzyskana ze sprzedaży działki w Gdyni, kwota 1.800.000 zł uzyskana ze sprzedaży działki w Katowicach oraz kwota 44.000.000 zł odpowiadająca wartości użytkowania wieczystego nieruchomości w G.. Szacowana wartość majątku upadłego stanowiła podstawę do obliczenia wynagrodzenia wstępnego syndyka, które przyznano mu w kwocie 1.500.000 zł, powiększonej o należny podatek VAT w wysokości 22 %. W ostatecznym sprawozdaniu rachunkowym syndyk stwierdził, że w masie upadłości pozostała wierzytelność wynikająca z wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku IX GC 2211/00, którym uznana została za bezskuteczną w stosunku do upadłego umowa sprzedaży prawa użytkowania wieczystego nieruchomości w G. przy ul. [...], składającej się z działki nr [...] oraz działki nr [...] oraz prawa własności budynku parkingowego, biurowca i trafostacji posadowionych na tej nieruchomości oraz umowa sprzedaży udziału wynoszącego 3276/10000 części w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w G. przy ul. [...], składającej się z działki gruntu nr [...] oraz prawa własności budynku posadowionego na tej nieruchomości. W trakcie postępowania nabywca prawa użytkowania wieczystego od upadłego sprzedał udział wynoszący 1/10

część w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej działkę [...] oraz [...], a także udział wynoszący 3276/100000 części w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej działkę [...]. Wartość zbytych udziałów w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości oszacowana została przez biegłego na kwotę 31.779.000 zł. Wierzytelność pozostawała wprawdzie w masie, lecz ze względu na czas potrzebny na jej ściągnięcie zdaniem sędziego-komisarza celowe było jednak jej zbycie, a nie dochodzenie od zobowiązaniowego.

Ze względu na brak definicji legalnej, wątpliwości interpretacyjne wywołuje pojęcie „funduszu masy upadłości”. W ocenie Sądu Okręgowego rozważenia wymaga, czy fundusz masy upadłości, którego wartość stanowi podstawę do ustalenia ostatecznego wynagrodzenia syndyka obejmuje tylko środki finansowe rzeczywiście przez niego uzyskane do masy, czy też wartość praw do nieruchomości, których nie można zrealizować z przyczyn nie leżących po stronie syndyka. Nie wiadomo bowiem, czy środkami wchodzącymi w jego skład są wyłącznie środki pieniężne pochodzące z likwidacji majątku masy, czy też także wartość praw do nieruchomości, których nie można zrealizować z przyczyn nie leżących po stronie syndyka. Przyjęcie koncepcji, iż czynności prawne upadłego i osób trzecich dokonane z pokrzywdzeniem wierzycieli i skutkujące istotnym zmniejszeniem masy upadłości wywołują dla syndyka negatywne konsekwencje w kontekście wartości funduszy masy upadłości stanowiących podstawę ustalenia ostatecznego wynagrodzenia syndyka, prowadzi do sytuacji, w której wysokość wynagrodzenia wstępnego syndyka, będąca podstawą wypłaty zaliczek, różni się diametralnie od wysokości ostatecznego wynagrodzenia syndyka, ustalonego zgodnie z przepisami art. 122 i art. 123 § 1, § 2 i § 4 pr. up. z 1934 r.

W § 1 ust. 2 i § 4 rozporządzenia z 16 kwietnia 1998 r. mowa jest o wskaźniku w postaci prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej, jako podstawie określenia wynagrodzenia syndyka, jednak wskaźnik ten nie jest już obliczany i publikowany. W miejsce nieistniejącego wskaźnika Sąd orzekający zastosował jako podstawę obliczenia

wynagrodzenia syndyka wskaźnik w jego ocenie najbardziej zbliżony do poprzedniego, określone w obwieszczeniu Ministra Rodziny i Polityki Społecznej z 13 października 2022 r. w sprawie kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe w roku 2023 oraz przyjętej do jej ustalenia kwoty prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia (Mon. Pol. poz. 1014). Ma on jednak odmienny charakter, gdyż obliczany jest dla innych celów. Zgodnie z powszechnie przyjętą definicją formalnoprawną przeciętne wynagrodzenie brutto w gospodarce narodowej to stosunek sumy wynagrodzeń osobowych brutto, honorariów wypłaconych niektórym grupom pracowników za prace wynikające z umowy o pracę, wypłat z tytułu udziału w zysku do podziału lub w nadwyżce bilansowej w spółdzielniach oraz dodatkowych wynagrodzeń rocznych dla pracowników jednostek sfery budżetowej do przeciętnej liczby zatrudnionych w danym okresie. Przeciętne wynagrodzenie brutto w gospodarce narodowej to kwota dochodu ustalona na podstawie danych statystycznych z danego roku dla całego kraju lub województwa ogłaszana przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. Podstawę jej obliczenia stanowią zatem wynagrodzenia występujące w większości grup społecznych, a nie jedynie w państwowej sferze budżetowej. Inny sposób obliczania wskaźnika wpływa na wysokość obliczonego przy jego zastosowaniu wynagrodzenia syndyka.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Art. 390 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. upoważnia sąd rozpoznający środek zaskarżenia do przedstawienia Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, które ujawniły się przy rozpoznawaniu tego środka. Wiążący w danej sprawie charakter uchwały Sądu Najwyższego powoduje, że instytucja pytań prawnych postrzegana jest jako wyjątek od konstytucyjnej zasady podległości sędziów tylko Konstytucji oraz ustawom (art. 178 ust. 1 Konstytucji RP). W związku z tym, w utrwalonym orzecznictwie wskazuje się na potrzebę ścisłej, deklaratywnej wykładni art. 390 § 1 k.p.c., dokonywanej bez zbędnych koncesji na rzecz argumentów o nastawieniu celowościowym lub utylitarnym (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu

Najwyższego z 30 marca 1999 r., III CZP 62/98, OSNC 1999, nr 10, poz. 166 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 13 maja 2022 r., III CZP 68/22). Taka wykładnia zakłada, że udzielenie odpowiedzi na przedstawione pytanie prawne jest uzasadnione jako forma wsparcia orzeczniczego ze strony Sądu Najwyższego tylko wtedy, gdy wykazane zostanie, iż sąd drugiej instancji dostrzegł w sprawie poddanej mu pod osąd zagadnienie prawne mające znaczenie dla wyniku postępowania, którego nie jest w stanie samodzielnie rozstrzygnąć.

Ocena, czy zachodzi potrzeba podjęcia przez Sąd Najwyższy uchwały wyjaśniającej przedstawione mu zagadnienie prawne wymaga uprzedniego wstępnego rozważenia przez sąd przedstawiający zagadnienie zarzutów podniesionych w środku zaskarżenia oraz możliwych kierunków rozstrzygnięcia w zależności od sposobu rozwikłania poważnych wątpliwości leżących u podłoża tego zagadnienia. Dokonując tej oceny sąd drugiej instancji musi przy tym wykazać, że rozstrzygnięcie poważnych wątpliwości prawnych ujętych w zagadnieniu prawnym ma znaczenie dla wyniku sprawy. Gdyby sąd drugiej instancji nie miał obowiązku wstępnego rozważenia zarzutów podniesionych w środku zaskarżenia i wykazania w tych rozważaniach celowości wystąpienia z pytaniem prawnym, takich rozważań musiałby dokonać Sąd Najwyższy, a to nie mieści się w jego ustawowej roli określonej w art. 390 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2022 r., III CZP 15/22).

Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie nie wykonał przedstawionych wyżej obowiązków. W uzasadnieniu postanowienia z 6 sierpnia 2024 r. ograniczył się do przytoczenia *in extenso* pytań prawnych zreagowanych w sentencji postanowienia, po czym stwierdził, że „brak jest jednoznacznego i wyraźnego stanowiska doktryny i orzecznictwa” odnośnie do tych problemów. W motywach postanowienia zreferowanych niemal dosłownie i w całości Sąd Okręgowy nie przedstawił żadnego z rozważanych stanowisk ani nie odesłał do zbadanych przez siebie źródeł tych rozbieżnych poglądów. Nie określił, który z poglądów uznaje za bardziej przekonujący i jakiego rodzaju wątpliwości sprawiają, że samodzielnie nie decyduje się na jego zastosowanie w sprawie.

Osobną kwestią jest, że zaskarżone postanowienia dotyczą wysokości

ostatecznego wynagrodzenia syndyka i spełnienia przesłanek umorzenia postępowania upadłościowego, podczas gdy Sąd Okręgowy pyta o kwestię dalszą i wtórną dla wysokości wynagrodzenia, a mianowicie o istnienie lub nie obowiązku zwrotu części zaliczek wypłaconych syndykowi zanim doszło do określenia ostatecznej wysokości jego wynagrodzenia, a motywy postanowienia poświęcone są jeszcze czemuś innemu, a mianowicie wątpliwościom Sądu Okręgowego co do tego, czy w toku postępowania upadłościowego prawidłowo określone zostały konsekwencje dla masy upadłości uzyskania przez syndyka wyroku uznającego czynność upadłego za bezskuteczną oraz decyzji o niewykonaniu uprawnień płynących z tego wyroku, przy założeniu, że zostaną przeniesione odpłatnie na inną osobę, a masę zasili uzyskane za to świadczenie. Prezentacja tego problemu zdominowała bowiem motywy postanowienia z 6 sierpnia 2024 r., podczas gdy nie przekłada się on wprost na zagadnienie, które miałby rozstrzygnąć Sąd Najwyższy.

W postanowieniu z 6 kwietnia 2023 r., III CZP 105/22, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że instytucja zagadnień prawnych służy rozstrzyganiu przez Sąd Najwyższy problemów prawnych o bieżącym i abstrakcyjnym charakterze, mogących mieć doniosłe znaczenie dla innych postępowań sądowych. Nie dotyczy ona zagadnień - nawet wątpliwych i interesujących dla nauki prawa - ale z punktu widzenia współczesnego obrotu prawnego jednostkowych, dotyczących regulacji prawnych nieaktualnych, mających przede wszystkim znaczenie dla nauk historycznoprawnych, nie zaś dla praktyki sądowego stosowania prawa. Sąd Okręgowy w motywach postanowienia z 6 sierpnia 2024 r. nie podjął nawet próby wykazania, że sformułowane przez niego pytanie ma walor aktualności, a udzielona przez Sąd Najwyższy odpowiedź nie będzie sprowadzała się do rozstrzygnięcia jednostkowego środka zaskarżenia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

Marta Romańska

Grzegorz Misiurek

Dariusz Zawistowski

(R.N.)

[r.g.]

